

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 3 — La Garriga, 17 març de 1935 — Núm. 53

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

L'EVASIO

Ha passat el Carnestoltes, amb tota la seva carandella de bajanades, poca-soltes i xarxonerries; amb totes les seves pretensions artístiques i de bon to, amb tot el seu degotim cursi i sentimental, amb tota la seva falsa diversió i autèntica beneiteria; i diuen els que hi entenen que enguany ha estat més animat que mai, especialment a Barcelona. I molts s'estranyen que sigui així en un moment com el que passem de neguit i d'inseguretat en tots els ordres, quan la misèria s'estén i els hospitals no donen l'abast, i la caritat s'estronca, i el treball manca cada dia més, deixant cada dia més llars sense sosteniment o en una angoixosa estretor. I a cop d'ull el fenomen sembla cosa d'estranyar, però si ho profunditzem una mica trobarem que no és tan incongruent com sembla. Descartem, si voleu, tota la part d'impuls oficial que les festes han tingut; descartem-ne també tot el bluff de propaganda industrial i comercial que hi puguí haver hagut; descartem tot això i encara restarà un marge suficient per a autoritzar l'afirmació que la gent s'ha llançat enguany a celebrar el Carnestoltes amb més afany que mai. I precisament perquè les coses van malament i no perquè vagin bé. Aquesta és la raó. La cosa no és pròpia solament del Carnestoltes, sinó de tots els dies. No hem sentit dir moltes vegades a observadors massa superficials: «Diuen que hi ha misèria, però els espectacles s'omplen i la gent despèn els diners en diversions»? Naturalment. És la mateixa gent que passa misèria la primera que es vol divertir. És la que passa angoixes interminables i constants la que cerca distreure-se'n ni que sigui per un moment. Estalviar, arreconar, prevenir... Per què? Si ningú no sap què passarà el dia de demà! La gent abans vivia una vida ordenada, perquè la vida mateixa tenia un ordre, i d'aquest ordre formava part un cert element de permanència. L'infant que deia: «quan seré gran faré això o allò», comptava que quan ell seria gran hi hauria moltes coses que haurien canviat, entre elles ell mateix, però que n'hi hauria moltes altres que restarien prou sensiblement

immutades perquè la vida oferís un camp adequat al compliment de les seves previsions. L'home que arreconava, que estalviava, traient s'ho de la boca, regatejant-se el descans i la diversió per a disposar d'un capitalet per a la vellesa o per a ajudar els seus fills, no ho feia a ciència i paciència que aquell capitalet quan arribaria a ésser amuntegat no valdria sinó la quarta o la cinquena o la desena part del que hauria valgut en començar a somniar-lo.

L'home s'esforça i lluita per a tocar un resultat; no per a trobar que el resultat, en arribar a les mans, es fon com una bolva de neu. I avui en el món present no hi ha res amb què es pugui comptar. Ningú no està segur del demà. Tothom pren d'avui el que pot, i prou. L'estalvi, l'antiga continuïtat de les professions i les situacions i àdhuc el lligam econòmic de la família, gairebé ja no tenen sentit. Per això tothom fuig del neguit, del pensament de l'hora que ve i es refugia allà on pot i segons pot. I si no hi ha una vida espiritual molt intensa, el refugi és sempre el mateix: el plaer material, l'afalac dels sentits, l'emboïment artificioós... I formant un cercle viciós, això, que ve de la manca d'esperit, va matant cada dia més l'esperit. El quadre és desolador; però pitjor seria voler-lo ignorar. De tots els danys que l'esgavellada situació del món procura, els pitjors són els danys espirituals; però molts d'aquests troben l'oportunitat i l'origen en els de natura material. Per això el remei d'aquests darrers no pot ésser indiferent a ningú. Però, mentre discutim en quina forma i manera hi hem d'acudir, una cosa roman certa i és que al remei del dany espiritual sempre hi ha una manera d'acudir-hi: la difusió de la doctrina i la predicació de l'exemple. La gent de poca fe poden cercar en l'hedonisme desenfrenat l'evasió de llurs angúnies i tribulacions; als cristians toca d'ensenyar-los pràcticament que hi ha una evasió més segura i eficaç: la consciència tranquil·la de servir sigui com sigui la llei de Déu i la confiança absoluta en la seva Providència.

Farmàcia i Perfumeria - Productes fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon 83

LA GARRIGA

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

Canari de La Garriga

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

FARMACIA
PERFUMERIA

● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiatives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padida intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es
segueix amb tota cura les prescripcions facultatives



Confort modern - Cuina excel·lent
Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

FETS i COMENTARIS

Nou Rector de Tagament — Ha estat nomenat ecònom de Tagamanent Mn. J. Corretja i Olivé, fins ara vicari de Castelltersol.

Matrimoni — Dies enrera contragueren matrimonial enllaç a la capella de can Tarrés el nostre amic i fejocista Joan Morera amb la Srta. Julià. Desitgem els novells esposos que la seva felicitat sigui ben duradora.

Pasqua s'atança..... per això com cada any els cantaires de la nostra vila preparen les seves cançons, que han d'alegrar una vegada més els cors dels garri-guencs en la nit resplendent del dissabte de Glòria.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Altra vegada el temps — La temperatura primaveral de què gaudíem, ha canviat tot de sobte amb fred, pluges i neus. Altra volta també ha tornat a aparèixer el vent que ha tombat bon nombre d'arbres degut bon xic a la humitat deixada per les pluges.

De Teatre — Diumenge passat la secció Dramàtica del Patronat Parroquial, representà al local del Foment de Centelles «El misteriós Jimmy Samson», obra que plagué molt al ben nombrós públic que omplena el local.

A la nit del mateix diumenge tingué lloc a l'escenari del Circol de Recreu la representació de «La Pirusa».

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Necrològica — Fou molt sentida, degut a les simpaties de què gosava en el poble la mort de la Sra. Saura Mannaert, Vda. de Wynn. L'acte de l'enterrament fou una verdadera mostra de condol.

Carnestoltes — Transcorregué amb una absoluta desanimació als carrers. A L'Alhambra hi hagué ball i a les altres sales espectacles de cinema i teatrals.

Un prec a la nostra primera autoritat — Referent a les males condicions de què *gaudeix* el carrer central del nostre poble (Centre, Banys,AVINGUDA

14 d'abril), majorment els dies de pluja en què els innumbrables solcs, són altres tants llacs que ha de travessar el pobre peatí a més del fang i el perill dels esquitxos provocats pels automòbils que no tenen compassió de vestits nous ni de sabates lluent. Així com se n'arraugen d'altres no podrien araurjar-se aquests que són de més trànsit?

A Llevaneres — Les noies que componen la secció teatral de les Filles de Maria, a més d'altres acompanyants, efectuaran una excursió a Llevaneres, on hi representaran «Els tres tambors».

Dues ventades... — En la nit del darrer de febrer, el vent que semblava haver ja amainat, ressorgí de nou amb més força produint, entre altres, danys en l'arbrat i l'enderrocament d'algunes parets, l'esfondrament gairebé complet de la «Casa Junqueres» que ja havia estat somoguda en caure pocs dies abans el corral. No's tingueren de lamentar desgràcies personals, tot i que quedaren sota les runes uns infants, que sortosament en sortiren tant sols amb lleus contusions. No podríem passar per alt en parlar d'aquesta desgràcia, el gest generós i desinteressat dels qui han recollit per tot el poble els donatius, producte del sentiment popular, que serviran per a remeiar un bon xic la situació d'aquesta família a la qual un accident fortuït ha deixat sense llar.

Una desgràcia, però, mai ve sola.

Darrera del vent destructor, materialment, n'ha vingut un altre que ha pres la forma riallera d'un Carnestoltes, per a fer miques i destruir espiritualment els cors. Un vent que no s'acompanyava pas dels gemecs dels arbres doblegant-se, ni dels xiulets espavoridors imatge de la seva fúria, sinó ben al revés rebotia per terra les dignitats cristianes, dolçament, fredament com una sangria oberta, i acompanyant-se de l'estrepitosa i a la vegada suaument afalagadora, música de jazz.

Quants cors joyes, quants ulls encara purs s'han materialitzat en uns instants de dansa impudical!

Quants esperits han enllotat ses ales blanques en el pis encerat i resplendent d'una sala de ball!

Quants homes ja fets, quants homes «honorables» han estat completament arrossegats, per les concupiscències de la carn!

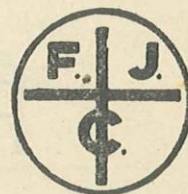
Les desferres dels vents materials poden aviat reconstruir-se, però aquestes desferres dels esperits colgades per una capa esblanqueïda de paperets, imatge fugissera del vici, són molt difícils de redreçar, perquè han deixat dintre les llagues, un corc verinós que les rosega continuament.

Probeu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Regraciament — La família Junqueras ens prega fem constar des d'aquest lloc el seu agraïment a tots els qui d'una manera o altra han contribuït a alleujar la dissort que darrerament els ha afligit. La impossibilitat material de remerciar individualment als donants, els obliga a aquesta mostra de reconeixement en general.

Probeu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

ACTIVITATS DE LA F. J. C.



Excursió a Tagamanent — No s'efectuà aquesta excursió per raó del temps no gaire bo, i per treballar la majoria dels fejecistes afectes a l'excursionisme.

Obres a la Biblioteca Parroquial — Han començat les obres d'enderrocament de l'antic escenari on s'hi instal·larà un saló-biblioteca.

Eleccions — El dia de Sant Josep, a tres quarts de dotze del matí, s'efectuarà la reunió mensual i la renovació de la Junta. Per tant es prega a tots els fejecistes hi assisteixin per a prendre part en l'elecció (per votació secreta) del nou Comitè Directiu.

Basquetbol — Avui l'equip de Granollers vindrà a disputar el partit corresponent del campionat. Es començarà com de costum, a les onze.

A SANT JOSEP

Amb els presseguers florits
i amb el temps que s'abonança,
entre un vol de papellons,
flors gentils que en l'aire esclaten,
ha arribat, tot alegroi,
ben florida l'alta vara,
Sant Josep, el sant vellet
d'ulls d'infant i testa blanca.

Els orenells, xisclejant
voltejant-lo l'acompanyen,
i les flors s'obren sense por
per donar-li llurs fragàncies.
Dels colors de son vestit
els jardins s'enamoraven
i així els poncellons naixents
a imitar-los ja s'afanyen.

De sa vesta el bell matís
les violes imitaven,
amagant-se, per semblar
més humils i més morades.
Del pur groc de son mantell
altra flor se n'abillava,
la mimosa, més gentil,
que es vesteix de flor daurada.

Amb sa cort de flors i ocells,
de cançons i de rialles,
benvingut sia el bon Sant
d'ulls d'infant i barba blanca.

† M.^a TERESA DE VILARRUBIA

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG



Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77.103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria



Trajos estan extra a mida
120 ptes.

Banys, núm. 7 — Telèton, 9
LA GARRIGA

ADOBS DE
BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES



BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5.ª nt 2.^a
Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon 21566

VIC: Telèfon 56

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa



Sucursal de Granollers:
Plaça Perpiñá, 18 i 19



LA NOSTRA

IMPRESIONS DE VIATGE

EN PLE VOL

Viatjar..... Anar a la recerca de nous horitzons que es transformin continuament; perllongar l'experiència de la vida; prendre del món una vida de conjunt, per a poder fundar-se en sí mateix una filosofia a la qual hauran contribuït mil elements; veure nova gent; admirar les obres de la naturalesa i de l'home..... Tot això ens atrau poderosament i ens indueix a abandonar la nostra llar per a llençar-nos vers allò que és novell, cercant en ço desconegut l'oblit de la vida quotidiana.

Actualment, ja no es viatja com en altres temps, en què hom s'acontentava amb un sol lloc per a reposar en contemplativa tranquil·litat, sinó que en vertiginosa carrera aprofitem l'express, l'auto o l'avió per a traslladar-nos a molts llocs i així adquirir mil impressions.

Emportat per aquest desig de rapidesa, per primera volta vaig utilitzar la via aèria en un dels ràpids avions europeus. Encara que aquest fet no constitueix en sí cap proesa, he volgut anotar les meves ínfimes impressions.

Davant de l'aparell disposat per a la marxa, vaig tenir una certa angoixa, com una temença d'apartar-me tant de l'ordinari, en el qual, segons la nostra estructura, ens ha col·locat la naturalesa.

En l'aire fou cosa molt diferent. Cap estranyesa física, més una mena d'orgull, de portar en mi, amb la consciència de l'obra, tot l'enginy humà que la va realitzar.

Més tot això, per mi, és massa difícil poder-ho expressar ni en una ni en moltes frases..... Prefereixo dir allò que vaig sentir.

De sobte, una lleugera i indiscutible emoció, quan l'hèlix amb son remolí, arrossega l'aparell que sembla rasqui sorollosament, en un visible mal estar sobre la terra per la qual no ha estat concebut.

Llavors, mentre estic així atut, em sento com una cosa insignificant, joguina d'aquesta força bruta que se m'emporta.

Després, penso en la possible caiguda, en la inestabilitat dels estels de paper, coincidint amb gran llum tantes les dificultats que s'han de resoldre per a conservar l'estabilitat, i el vol de l'avió em semblava constituir una acrobàcia.

Em sentia, doncs, amb cert mal estar en rodar sobre l'aeròdrom de sortida, més en ésser ja allunyat aquest, una sensació de seguretat em va treure l'angoixa.

En ple vol, em vaig donar perfecte compte que l'aire constitueix una veritable matèria. Gairebé podríem assegurar que tota persona, per tímida que sigui, perdrà la temença després de deu minuts de vol. Mercès a aquesta reacció psíquica, el públic poc a poc acabarà per adoptar aquest mitjà de transport, com ho foren el ferrocarril, l'auto.....

Així, lliure de tota preocupació, m'abandono a l'espectacle. En ço que veig, mirant a baix, l'home «indivídu» ha desaparegut. Solament apareix la humanitat estesa sobre la terra com un immens paràsit.

Les carreteres, vies de ferrocarril, rius, semblen teixir una trema d'innombrables fibres.

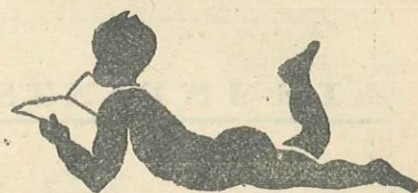
Aquesta vertiginosa impressió d'immensitat que hom experimenta, sens dubte la produeix l'aboliment de tot allò que ens oprimia a terra, on ara res sembla tenir grandesa, doncs no existeixen ja obstacles, les muntanyes ja no s'oposen al nostre pas, els cimals ja no són un misteri i el mar sembla immòvil.

En un mot, hom se sent alliberat de la força de la gravetat, aquesta cadena que ens fa veure tan grandiosa la naturalesa.

La cabina sembla l'interior d'un pullman; hom pot circular, llegir..... Solament sento recança que en lloc de volar per terres estrangeres, durant la major part del trajecte, no hagi passat com ocell per damunt el meu estimat poble La Garriga, d'on guardo tan grates i inoblidables recordances.

Veig, en la part davantera, el perfil del pilot amb uniforme, semblant al d'un tinent de marina, adornant-se amb una discreta legió d'honor. Aquí més que en el mar, constitueix el cervell que dirigeix aquest insecte de metall, sensible al més lleuger comanament.

Es veu una massa de boires negres que embolica planúries i muntanyes. Un petit moviment de la mà enguantada, i comencem a pujar; l'agulla de l'altímetre gira lentament: 1.000... 1.500... 2.000 metres. Els grans cimals sembla que hagin quedat enfonsats. Correm damunt un mar de boires resplandents de blancura, immaculades com muntanyes de neu.



FULL FEMENI

La cambra gran

La calaixera gairebé restava buida. Dues piles de roba bastaren per a recollir el nuviatge que, vint-i-cinc anys enrera, li omplenava tots els calaixos i feia bocabadar les amigues.

Ara, calia treure alguns objectes que hi havia al calaix de dalt, el més petit, però el més llarg de desbarbassar. No hi havia moltes coses, però cadascuna exigia una evocació.

Aquelles tres o quatre cartes del festeig. No gaires. Ara és molt diferent. Abans, no es prodigaven tant. Tot i així, poden ésser tant o més estimades. El retrat d'ell, el d'ella, de quan es van prometre. Feien goig, tanmateix....

La petaca que ell mai deixava i una flor que havia fet companyia al fillet que Déu se'ls endugué. Les felicitacions que els altres fills els hi havien fet a l'escola.... Bon Déu! Quantes de coses! Cada record un somriure d'il·lusió, una llàgrima de recança.... Potser que ho tirés al foc tot plegat. Qui ho estimaria després d'ella?

Era bonica aquella cambra. Potser mai li havia trobada tant. El sol hi entrava més a pler que a cap altra de la casa. Els ocells, s'aturaven més estona a la barana d'aquell balcó. Les clavellines s'hi feien més molçudes i els clavells hi esclataven més vermells...

S'acomia de l'arcoba amiga, testimoni de dolces il·lusions, d'hores d'angoixa i de dolor. Allà havia besat per primera volta els seus fills estimats. En aquell cantó, un record dolorós hi havia restat arrapat d'ençà que hi vegé morir el fillet. Allà, davall del Sant Crist, l'espòs, agonitzant, li adreçava els darrers mots....

El fill no ho volia pas que se'n anés de la cambra gran, però ella ja ho tenia decidit. No li calia pas tant de lloc per ella sola. Aniria a una cambra més petita, i ells, el seu fill i l'escollida del seu cor, ocuparien la que feia vint-i-cinc anys li oferiren en aquella casa. Sempre n'havia sabut de fer lloc als altres.

Els nuvis, agençaren al seu gust la cambra gran. A la calaixera robes noves foren posades al lloc de les velles, records nous s'hi guardaren a semblança dels records vells, els ocells hi cantaren igualment, els clavells hi enrajolaren el balcó i l'amor hi cantà, com en altre temps, les seves eternes corrandes.

A.

El deixar aquest coixí de boires, sota el qual la terra desapareixia, Marsella es troba a nostres peus. Sembla que vegi encara allunyar-se la muntanya santa de Montserrat, i ara albiro ja Notre Dame de la Garde.

Pocs moments després aterràvem dintre l'aeroport. Aquest té una agradable fisonomia cosmopolita degut a la diversitat de nacionalitats de persones que bruscament hi cauen de l'aire.

En conjunt, tinc la impressió d'assistir a la gènesi d'una formidable organització que revolucionarà profundament la societat humana.

Entre l'alt espai per on volen els homes, Déu faci que tinguin una concepció més ampla del món, veient-hi una sola humanitat agermanada i indivisible, en la qual cadascú de nosaltres és, al mateix temps, el cervell i la cèl·lula.

FREDERIC CALLIS PORTAVELLA

ALS INFANTS**PAGINES D'HISTORIA**

Els cartaginesos i els romans

Heus ací que després dels grecs arribaren altres pobles a la nostra terra: els cartaginesos, provinents de l'Àfrica, i més tard els romans, provinents d'Itàlia. I es van barallar entre ells per veure qui en fóra l'amo. Els cartaginesos foren venuts i foragitats; els romans hi van restar.

Però els naturals no volien la dominació estrangera, i diverses vegades, es sublevaren contra els romans. Les tribus de la banda de Lleida, sobretot,—els ilergetes, que es deien—lluitaren bravament contra els romans. Els ilergetes tenien dos prínceps molt valents: Indíbil i Mandoni, i ells foren l'ànima d'aquesta lluita per la llibertat de la nostra terra.

Però la lluita era massa desigual. Aleshores Roma era el poble més poderós del món. Si Cartago, també poderosa i rica, havia estat vençuda per Roma, ¿com no havien d'ésser-ho uns pobles com els íbers, que podien ésser molt valents, però eren pobres i desorganitzats?

Foren vençuts diverses vegades. Com hem dit, els prínceps Indíbil i Mandoni eren els cabdills dels ilergetes. En una topada amb l'exèrcit que lluitava sota l'emblema de l'àliga imperial romana, morí Indíbil, amb el pit travessat per una sageta enemiga. La seva mort fou el senyal de la fugida i la desbandada. Mandoni s'esforçà, inútilment, a refer el coratge i la cohesió dels íbers, i després de lluitar amb braó tot sol, es decidí a seguir els fugitius.

La fugida, de moment, el salvà. Però els romans, vencedors, amenaçaren amb terribles càstigs les tribus indígenes en el cas que no els lliuressin llur capitost. Esfereïts els íbers lliuraren Mandoni als enemics. La seva fi fou molt més trista que la del seu company, puix que els

romans, cruelment, per espaventar els indígenes, el condemnaren a morir crucificat.

Encara altres tribus del nostre país se sublevaren contra els romans. Però, ara la una ara l'altra, totes acabaren per ésser sotmeses al poder de Roma.

Roma els portà la seva civilització. Sota el seu domini prosperaren l'agricultura i el comerç. Els romans construïren ponts, carreteres, aqüeductes, temples, monuments funeraris o commemoratius. I més, encara: Roma portà ací el seu idioma: el llatí. I aquest idioma, barrejant-se amb els llenguatges que parlaven els pobles de la nostra terra, donà naixença a la nostra llengua: la llengua catalana.

Roma havia aconseguit el màxim d'esplendor quan començà la predicació del Cristianisme. Sembla que fou Sant Pau qui primer va propagar per Catalunya la religió que Jesucrist havia predicat per terres de Judea. Després de l'apòstol Sant Pau vingueren altres predicadors, entre ells Sant Feliu i Sant Cugat. La nova religió s'estengué per Catalunya, com s'havia estès per altres països de l'Imperi.

Però els romans s'adonaren que la nova doctrina anava contra llur religió i llur societat, ja que ells creien en l'existència de molts déus i no creien que tots els homes fossin iguals.

Aleshores començà la persecució contra els cristians, decretada per alguns emperadors, persecució que arribà fins a Catalunya.

Els cristians foren sotmesos als suplicis més terribles, lliurats a les feres perquè els devoressin. Però res no els doblegà, i el Cristianisme acabà triomfant.



PLANXES ACANALADES / DIPOSITS / TUBERIES / CANALS
CUBELLS / PLANXES LLISES / XEMENEIES / SAFAREIGS

REPRESENTACIO i DIPOSIT PER A LA VENDA :

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

Xampany
Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT
Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

C. Girona, 26 - 1.^{er} 1.^a — — Barcelona

FÁBRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Joaquim Faura

Pintor
Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 — Calabria, 18

LA GARRIGA

ESPORTS

INTERVIU D'ACTUALITAT

Feia dies que em proposava donar bones notícies als esportius llegidors del nostre periòdic, i vaig dir-me: ¿Qui millor que els nous directius D. Solé i Busquets per a donar noves interessants? I tot seguit de posar fil a l'agulla, veus ací que un dia del passat Carnestoltes me'ls trobo al saló de La Alhambra, fent un gasto fantàstic de serpentines i boles de confetti (?)

—Si no molesto, —vaig dir tímidament— voldria preguntar-vos quatre coses referents al pervenir del nostre fútbol.

—Amb molt gust,—féu en Solé, amable i somrient—. I en Busquets afirmà.

—Ja ho crec; així de passada reposaré, que els braços ja em fan mal de tant tirar boles...

—Projectes?—vaig insinuar—.

—Sí; tenim molts projectes i bons. Els nostres companys de directori són honrats, actius, voluntariosos, etc., etc. Si ens volen creure, estiguen segurs que el nostre fútbol anirà lluny.

—Partits?

—Molts. Anuncieu que prenem part al torneig de la Copa Amateur, que comença avui. En aquest torneig, a més dels clubs que jugarem el campionat, n'hi juguen dos de nous: el F. C. Colomenca i el Nacional, de Sabadell.

—?...?

—Naturalment; l'equip local serà modificat. L'alineació però, sempre serà una incògnita. En els programes hi posarem onze X, i formarem l'equip al moment de començar el partit. Així ningú no podrà dir que l'estafen. A més, tots els jugadors seran considerats del primer i cobraran el mateix sou. D'aquesta manera no hi haurà discòrdies.

—?...?

—Hi ha grans solemnitats en cartera. La primera, el pròxim 14 d'abril, que vindrà el Sant Fost, en partit oficial; i en prova d'afecte i amistat pel bon record que conservem els que varem acompanyar el nostre equip a aquell poble, els anirem a rebre amb música. Els obsequiarem amb sidral i un bon berenar a tot-hom. Farem tirar la pilota i el reflí i tot, des d'un avió, al mig del camp, (espectacle nou) i tirarà el kick-off, el president del club esmentat, cosa que vesteix i mu-

da molt... En fi, serà una gran festa que hi assistirà tothom.

—Aquest programa és fantàstic,—els hi dic admirat—: Endavant!

—El dia que el torneig ens deixi lliure, tindrem un partit amistós (?) amb un equip de primera categoria. Potser farem venir el Betis... Per a donar-hi més relleu, hi haurà *desfile* d'atletes i curses de sacs a la mitja part. En aquest dia, celebrarem la diada econòmica del club i no es passarà la safata.

—Però...

—Res home, res. Primerament, estalviar tot el possible i fer que els jugadors donin el màxim rendiment amb el mínim gasto. Procurar el major nombre de socis durant el torneig, i en acabar-lo, tancar el camp, construir-hi un vestíbul, posar-hi duixes, fer unes tribunes al marge situat al Sud del camp (si no ens fallen els cardinals); fer construir una artística vitrina per guardar-hi la copa que guanyarem i les altres que ja tenim, posant-la en un lloc ben visible del local social, i per fi, comprarem un forn de calç, perquè sempre n'hi hagi per marcar el camp.

—I els socis?.....

—També hem pensat amb els socis, ja ho crec. Tenim el propòsit de donar una assistència a cada ú, per als partits que vinguin a veure al nostre camp, i una de cinc per als partits en què l'equip local es desplaça a fora. Acabat el torneig, el que reuneixi major número d'assistències, justificant la voluntat que haurà tingut per resistir tots els partits, li regalarem un album de firmes i la medalla del sofriment per l'esport. ...— Tara-ríiii! Ball de casats!

En aquest moment, el deure ens crida al mig de la sala, i ens despedim dels amables nous directius. Com poden jutjar els nostres lectors, el pervenir del nostre fútbol no pot ésser més optimista ni més esperançador.

Confiem, doncs, i gairebé estem convençuts, que la previsió, veterania, constància desinteressada i coneixements esportius dels populars Mingo i Busquets, era la injecció que mancava a la voluntariosa i improvisada directiva.

A. V.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

● Garatge Dalmau

Autos de lloguer — Taller de Reparacions. — Tel. 26

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Banys, 3. Pl. Franceso Ferrer - LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

● Barberia CASA JAUME ●

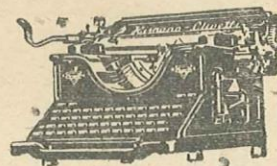
SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent
per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

COMERCIANTS!!! No escriviu més a mà

La documentació de la vostra casa donarà una altra impressió si es escrita a màquina. La comoditat, rapidesa i pulcritud dels vostres escrits, us estalviaran les enutjoses molèsties d'haver d'escriure a mà. Avui ja no hi ha ningú que no reconeixi la gran avantatge d'escriure a màquina.

Entre totes les que existeixen, la «HISPANO-OLIVETTI» és la que s'ha imposat arreu. ¿Per què?... Perquè reuneix totes les qualitats que es poden exigir a una màquina moderna: VELOCITAT, RESISTENCIA, PULCRITUD. La «HISPANO-OLIVETTI» ha assolit la màxima perfecció.



Representant **JOSEP RUAIX**
a La Garriga: **CARRER DELS BANYS, 73**

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscos Locatiu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: **JOSEP CORRONS DALMAU**

FUNDACIÓ

Josep Iglesias (Pólit)



Constructor d'Obres



Carrer dels Banys, núm. 19 - LA GARRIGA

sabons
Barangé

